

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 14

บ้านของนายอาคม อิทธิรัตน์เป็นตึกขนาดใหญ่ ตกแต่ง พิถีพิถันสวยงามเกินกว่าจะเรียกว่า “บ้าน” ปลูกอยู่ในเนื้อที่กว้างขวางริมถนนใหญ่ใกล้กับตัวเมือง

นายอาคมเป็นชายวัยกว่าห้าสิบปีซึ่งยังคงดูเป็นหนุ่มแน่น รูปร่าง สันทัดท่าทางทะมัดทะแมงแคล่วคล่อง แต่ก็ไม่ทิ้งความสง่างาม เขา แต่งตัวประณีต สวมสร้อยทองเส้นใหญ่ห้อยพระเลี่ยมทองพราวอร่าม สวมนาฬิการาคาหลายแสน ที่นิ้วมีแหวนทองฝังเพชรเม็ดใหญ่ส่องประกายแพรวพราว แต่ว่าท่าทางเขากลับตามสบาย ราวกับว่าบรรดาสรรพสิ่งราคาแพงทั้งหลายรอบกายนั้นเป็นเพียงสิ่งของไร้ค่าเท่านั้น

บริเวณบ้านถูกจัดไว้สำหรับต้อนรับแขกหรือ แต่เนื่องจากยังเป็นเวลาบ่าย นอกจากบริวารของเขาจึงยังไม่มีผู้อื่นมาถึง ร่างสูงที่สง่างาม นั่งอย่างสบายอารมณ์อยู่กับกลุ่มหนุ่มสาว พุดคุยด้วยท่าทางของผู้ใหญ่ใจดี

“ไร่สายสวาท... เคยได้ยินชื่อมานานแล้วนะ เนื้อที่กว้างขวางเหลือเกินไม่ใช่หรือ” เขาพูดกับสายชลผู้ซึ่งเพิ่งถูกแนะนำให้รู้จัก “รู้สึกว่าจะเป็นคนเก่าแก่เช่นเดียวกับพ่อปู่ย่าของผม พวกคุณอยู่ไกลออกไปทางนอกเมืองโน่น”

สายชลยิ้มรับ

“คะ ที่ยังไม่เจริญ นี่เพิ่งจะมีการตึงเสาไฟฟ้าเข้าไป แต่ว่า ยังไปไม่ถึงไร พวกเราอยู่กันมาหลายชั่วคนแล้วคะ”

เขาพยักหน้า เล่าเรื่อย ๆ อย่างอารมณ์ดี

“แต่ตัวผมเองน่าจะเรียกว่าเป็นคนใหม่ เพราะเพิ่งจะย้ายมาปักหลักที่นี่เมื่อสักประมาณยี่สิบกว่าปีมานี้เอง พ่อผมทำโรงสีมาก่อน ตอนนั้นผมไม่เอา เพิ่งเรียนจบจากเมืองนอกกำลังเป็นหนุ่มโก้ ก็เลยทำอย่างอื่นอยู่ที่กรุงเทพ แล้วมันไปไม่รอดก็เลยกลับมา พอทำ ๆ ไปแล้วดี ก็เลยขยายงานไปเรื่อย จั๊บบงานนั้นบ้างงานนี้บ้าง”

“ยี่สิบกว่าปีก็นับว่านานมากนะครับ” เป็นเสียงของวิบูลย์ “เดี๋ยวนี้คุณกลายเป็นเจ้าพ่อ เอ่ยชื่อขึ้นมา... ไม่มีใครไม่รู้จัก”

“ไม่ถึงอย่างนั้นหรอก...” เขาลากเสียงเจือหัวเราะ

เขาเล่าให้คนอื่น ๆ ฟังว่า

“ผมกับพ่อนายบูลย์เป็นพี่เป็นน้องสนิทสนมกันมาก ผมถูกส่งไปเรียนที่กรุงเทพ ก็ได้อาศัยกันมาจนโต พอเริ่มจะทำงานก็ได้มาเกี่ยวพันกันอีก มันถึงได้มีความสัมพันธ์กันแนบแน่น แยกกันไม่ออก”

วิบูลย์พูดว่า “คุณอาจก้าวหน้ากว่าคุณพ่อ คุณพ่อยังพูดเสมอว่าคุณอาเป็นคนเก่ง”

“โอ๊ย ยกยอ พ่อเราก็หยอกใคร”

ใกล้กับกลุ่มหนุ่มสาวโดยนั่งแยกห่างออกไปเล็กน้อย มีชายอีกคนหนึ่งนั่งยิ้มฟังอยู่ด้วยอาการสงบสำรวม เขาอยู่ในวันใกล้สี่สิบปี ร่างสูงแน่นหนา หน้าผากเถิก ผมสั้นค่อนข้างหยิก เขาแต่งกายสุภาพเรียบร้อย แต่ว่าแขนเสื้อที่พับขึ้นและกระดุมอกที่เบะอำออกเผยให้เห็นรอยสักที่บิครีမ်เต็มบริเวณ

เขาถูกแนะนำว่าชื่อสิทธิตักดิ์ เป็นลูกน้องที่นายอาคมรักใคร่ไว้วางใจ “ความจริงตอนนี้ศักดิ์ไม่ได้อยู่ที่นี้ ผมขอให้เขาไปคุมงานชั่วคราวอยู่ที่ลำปาง” อาคมพูดในตอนหนึ่งของการสนทนาเมื่อมีการพาดพิงไปถึง “ผมเปิดโรงงานแห่งใหม่ ไม่มีใครก็ได้แต่อาศัยเขาที่แหละ ตอนนี้อยู่ดีเขากลับมาบ้าน แล้วพอเห็นว่าจะมีงานเลี้ยงโดยที่ผู้ว่าฯ จะมา เขาก็เลยอยู่ช่วย”

น้ำเสียงที่เอื้อนเอ่ยคำว่า “ผู้ว่าฯ” แสดงความสนิทสนมอย่างยิ่ง สายชลได้รู้ในภายหลังว่าท่านเป็นเพื่อนสนิทกัน

เมื่อผู้คนเริ่มทยอยกันเข้ามาในสถานที่ อาคมจึงกล่าวขอตัวโดยพูดในตอนท้ายว่า

“ทำตัวกันตามสบายนะ พวกเราเป็นญาติกัน ไม่ใช่คนอื่นคนไกล ถ้าต้องการอะไรก็บอกศักดิ์เขาได้เลย หรือไม่อย่างนั้นก็บอกกับฤทัย... น้องสาวของศักดิ์ไงล่ะ ผมมันพอม่าย ไม่มีแม่บ้าน ก็ได้แต่อาศัยคนนั้นคนนี้ วันนี้ได้ฤทัยมาช่วยจัดการมาให้ ไม่อย่างนั้นคงจะไม่เรียบร้อย”

“ฤทัยเป็นเมียน้องของพ่อเลี้ยง” พรรณวดิกระซิบบอกริชดา กับสายชลเมื่อลับหลังผู้อื่น “แต่ไม่ได้อยู่บ้านนี้หรอก เขาอยู่ที่อื่น”

“อ้าว ทำไมไม่อยู่ด้วยกัน พ่อเลี้ยงก็เป็นม่าย เมียตายไปตั้งนานแล้ว” ริชดาถาม

พรรณวดีดูจะรู้อะไรดี ๆ เธอเป็นคนรักของวิบูลย์ ดังนั้นจึงออกจะรู้จักอากะมในหลายๆ ด้าน

“พ่อเลี้ยงมีเมียหย้อยหลายคน แต่ดูจะชอบคนนี้มากกว่าใคร.... แต่เขาก็ไม่ยอมยกใครขึ้นเป็นใหญ่ง่ายๆ เขาเป็นคนฉลาดมากนะ เห็นหน้ายิ้มๆ ทำทางใจดีอย่างนี้ เธอไม่รู้หรือว่าเวลาร้าย เขาร้ายขนาดไหน เขาไม่ยอมใคร ถ้าจะให้ก็ให้ได้ แต่ไม่ยอมถูกหลอกหรือว่าให้ใครเหยียบจมูกเล่น”

“แหม ช่างรู้ดีจริงนะ” รัชดาพูดอย่างหยอกเย้า

พรรณวดีตอบว่า “อ้อ แ่นละ อะไรที่วิบูลย์รู้ ฉันก็ต้องรู้ด้วย” แล้วทั้งสองก็หัวเราะกัน

ฤทัย หรือที่สายชลรู้ทีหลังว่าชื่อเต็มคือ “สุขฤทัย” กำลังยื่นความคุมให้พวกคนรับใช้ล่าเสียงถ้วยชามสวยงามออกจากตู้เก็บออกมาล้างและเช็ดให้แห้งก่อนจะนำออกไปตั้งโต๊ะ เธอผู้นี้อยู่ในวัยใกล้สามสิบปี ร่างโปร่งบอบบาง ใบหน้าหวาน ท่าที่อ่อนโยนสงบเสงี่ยม แม้ว่าทรงผม การแต่งหน้าและเครื่องแต่งกายจะบอกว่าเป็นคนทันสมัยซึ่งค่อนข้างจะมีรสนิยมอยู่ไม่น้อยก็ตาม

เธอผู้นี้ได้รับการแนะนำให้รู้จักกลุ่มหนุ่มสาว ทั้งยังถูกกำชับกำชาให้คอยให้การดูแลเป็นอย่างดี

สายชลเดินผ่านเข้าไป ครั้นตาสบกัน ต่างฝ่ายต่างก็ยิ้มให้แก่กัน สีหน้าไม่ตรีของอีกฝ่ายดึงดูดให้สายชลเดินเข้าไปใกล้

“กำลังงานยุ่งหรือคะพี่ มีอะไรให้ชลช่วยไหมคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่ทำเองได้” ฝ่ายนั้นมีน้ำเสียงตอบรับที่ไพเราะ ถามว่า “น้องชื่ออะไรคะ”

“สายชลคะ”

“เมื่อคืนนี้ค้างที่นี่ใช่ไหมคะ”

“เปล่าค่ะ คนอื่นๆ ค้าง ชลเป็นคนที่นี่ อยู่ที่ไร่สายสวาทพวกคุณมน... คุณวิบูลย์ไปรับจากบ้านเมื่อเช้า แต่ว่าคืนนี้คงจะค้าง”

“อ้อ” หญิงสาวมองอย่างสนใจ พยักหน้ายิ้มๆ “มิน่าสิ ดูน้องไม่เหมือนคนอื่นๆ พี่หมายถึงผู้หญิงอีกสองคนนั้น.. เอ...ชื่อคุณอะไรคะ”

“รัชดากับพรรณวดีค่ะ”

“ค่ะ... คุณรัชดากับพรรณวดี ดูเป็นสาวใหญ่แต่ดูคุณชลยังเด็กจัง”

สายชลหัวเราะ “ชลไม่ใช่เด็กนะคะ จะยี่สิบห้าอยู่แล้ว”

“ดูยังกับสิบแปด” สุขฤทัยว่า

คน ‘ยังกับสิบแปด’ หัวเราะขวยเขิน

“น้องเป็นชาวไร่หรือคะ” สุขฤทัยถามอย่างชวนคุย ในสีหน้าแย้มยิ้มอ่อนหวาน ดวงตาดวงงามแต่ประกายคมกริบก็ช่างจับสังเกต

สายชลตอบว่า “จะว่าอย่างนั้นก็ได้อะ”

“แต่ผิวพรรณดีเกินกว่าจะเป็นชาวไร่คะ ละเอียดนวลเนียนสวยเชียว”

“แหม เตียวชลทานข้าวไม่ลงกันพอดี”

“พี่พูดความจริงนะคะ”

‘คนพูดความจริง’ กลับดงามไม่มีที่ติในสายตาของสายชล

“พี่ต่างหาก สวย...” เธอลากเสียง “ผิวฟ่อง...ฟ่อง”

“เป็นเพราะเครื่องสำอางต่างหากคะ พี่ขยันเข้าร้านเสริมสวย” เธอพูดอย่างถ่อมตน “อายุมากแล้วนี่คะ ถ้าไม่หมั่นบำรุงรักษา ก็จะแก่เร็ว”

สายชลมองอีกฝ่ายอย่างชื่นชม อายุมากแล้วยังสวยขนาดนี้ อยากู้จริงว่าในยามสาวเธอจะสวยขนาดไหน

แต่เธอก็มีความรู้สึกว้าวใจหน้าหวานๆ นี่ช่างคุ้นตา หากไม่รู้ว่าจะเคยเห็นที่ไหน....

ผู้คนร่วมสามสิบที่มาชุมนุมกันอยู่ ไม่ได้ทำให้ห้องโถงขนาดใหญ่ซึ่งใช้เป็นทีรับรองคับแคบลงแต่อย่างใด เครื่องเรือนเดิมถูกจัดใหม่ให้อยู่ในมุมที่เหมาะสม มีการนำโต๊ะเก้าอี้เข้ามาตั้งเพิ่มเติมให้พอเหมาะกับจำนวนผู้คน ความสูง กว้างใหญ่ของเพดานห้อง ประกอบกับที่มีหน้าต่างอยู่รอบด้าน ทำให้เสียงหัวเราะพูดคุยเอะอะ ไม่อึกทึกกักก้องแสงไฟเจิดจ้า ทำให้เห็นบรรดาผู้มาร่วมงาน ซึ่งแต่งกายกันในลักษณะตามสบาย แต่เครื่องประดับเลิศหรู แสงทองวาววับ เพชรพลอยแพรวพรราวทั่วไปในบริเวณ

สายชลกลับดูเหมือนเด็กกะโปโล ที่ไม่มีเครื่องประดับและอาภรณ์หรูหราใดๆ เธอสวมกางเกงขายาวกับเสื้อสะอาด ปล่อยผมและแต่งหน้าเพียงเล็กน้อย แม้กระนั้นกลับเป็นที่สนใจของผู้คน เธอมีรูปร่างหน้าตาสะสวย ยังเยาว์วัย และมีความเชื่อมั่นในตัวเองไม่น้อย

พอเห็นคนที่รู้จักสายชลก็แยกออกจากกลุ่ม คุยกับนายอำเภอ

และคุณนายอย่างสนิทสนม อีกครุใหญ่สารวัตรใหญ่ซึ่งเข้ามาทักทาย นายอำเภอก็พูดคุยกับเธอแล้วก็รวมไปถึงคนอื่นๆ เรื่อยๆ ไป

สิทธิศักดิ์ ลูกน้องคนสำคัญของ “พ่อเลี้ยง” ช่วยต้อนรับแขกและดูแลความสะดวกเรียบร้อยอยู่ด้วยอีกคนหนึ่ง เขามีท่าทางสุขุมสำรวม และออกจะกว้างขวางอยู่ไม่น้อย ผู้คนที่พูดคุยกับเขาล้วนมีท่าทีเกรงอกเกรงใจ ไม่ว่าจะความเกรงใจนั้นจะมาจากตัวเขาเองหรืออิทธิพลของนายอำเภอก็ตาม

สายชลได้พูดกับเขาเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ก็บ่อยๆ ที่เดียว ที่เธอได้เห็นสายชลดมกริบคู้้นั้นจับจ้องมองมา ครั้นตาสบกัน เขาก็มองเลยไปทางอื่น หรือไม่ก็ยิ้มให้อย่างสุภาพ บางครั้งเธอยิ้มตอบแล้วก็เลิกสนใจ สรุปเอาว่าเขาก็เหมือนผู้ชายทั่วๆ ไปที่ชอบมองผู้หญิงก็เท่านั้นเอง

“คุณสายชล”

เป็นเสียงเรียกของปลัดเทวัญ แล้วร่างสูงปราดเปรียวในเสื้อผ้าประณีตก็ก้าวเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้ม

สายชลพนมมือไหว้ทักทาย ความจริงเขามาถึงตั้งนานแล้ว เพียงแต่ต่างก็มีวพูดคุยกันอยู่คนละทาง

“นี่แล้วเชื่อว่าคุณจะต้องมา ได้ยินว่าคีนี่จะค่างที่นี้หรือครับ”

“ค่ะ”

“ก็ดีนะสะ ไร่สายสวาทอยู่ไกลกันไปคนละทิศที่เดียวนี่” เขาถามต่อไปว่า “พรุ่งนี้คงจะมีโปรแกรมเที่ยวกันต่อใช่ไหมคะ”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นค่ะ พรุ่งนี้คุณวิบูลย์จะไปดูหาซื้อที่ดิน พวกเขาอยากให้คุณไปด้วย”

“คุณคงสนิทกันมากละซี” เขาทำน้ำเสียงมีนัย

สายชลได้แต่ยิ้ม

แล้วมนตรีก็ให้คำตอบโดยเดินเข้ามาหาแล้วทาบมือกับหลังเธอเหมือนประกาศความเป็นเจ้าของ ทักทายปลัดเทวัญก่อนจะก้มลงบอกเธอว่า

“ไปทางด้านนั้นหน่อยจะ ท่านผู้ว่าฯอยากจะได้ด้วย”

สายชลจึงยิ้มอย่างขอดตัว เช่นเดียวกับมนตรีผู้ซึ่งโอบหลังเธอพาเดินจากไป

ปลัดเทวัญได้แต่มองตาม.....

“นี่นะหรือ เจ้าของไร่สายสวาท”

เป็นคำทักทายของท่านผู้ใหญ่ภายหลังจากที่สายชลถูกแนะนำตัว เป็นเรื่องบังเอิญเหลือเกินที่เขารู้จักกับบิดาของมนตรี ท่าทีของชายหนุ่มที่แสดงออก ทำให้บรรดาผู้ใหญ่ต้องมองสายชลอย่างเอ็นดูเป็นพิเศษ

“ไม่ใช่หรือคะ หนูไม่ใช่เจ้าของ” เธอออกตัว “ไร่เป็นของตาค่ะ”

“อีกหน่อยก็ต้องเป็นของหลานแหละน่า” อีกฝ่ายแย้ง “ได้ยินว่าที่ทางกว้างขวางมากนี่ ใช่ไหม”

“ค่ะ ประมาณสามพันไร่”

“นั่นซี เอ้า คุณวิบูลย์ คุณว่าจะหาซื้อที่ดิน สบายๆ ยังไง ไม่ต้องไปมองหาที่ไหนหรอก ไร่สายสวาทนี่แหละ ที่บางตอนของเขา สวยนัก” เขาหันกลับมาหาสายชล “อย่างนั้นไม่ใช่หรือหนู”

“ก็คงอย่างนั้นกระมังคะ” สายชลไม่ใคร่แน่ใจ

“พ่อเลี้ยง” ยืนยิ้มอยู่ใกล้ๆ สีหน้าแจ่มใสอย่างผู้ใหญ่ใจดี

“วันหลังขอเข้าไปชมหน่อยจะได้ไหม” เขาถาม

“ได้ค่ะ ยินดีต้อนรับ แต่หนูไม่คิดว่าจะมีอะไรน่าสนใจ เราอยู่กันอย่างธรรมดาๆ แบบอย่างวิธีการทำงานที่ใช้ก็ค่อนข้างล้าสมัย”

“ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไปซี หนู” ท่านผู้ว่าฯพูด “บ้านเราคนมากขึ้นใครๆ ก็จะใช้แต่เทคนิควิธีใหม่ๆ ผู้คนจะว่างงานกันเป็นแถว คนที่มีที่ทำกินอาจจะไม่เดือนร้อน แต่พวกเร่ร่อนรับจ้างเขานี่ซิจจะทำยังไง ที่นี้ปัญหาก็จะตามมาเป็นการใหญ่”

การสนทนาดำเนินต่อไปก่อนที่พวกผู้ใหญ่จะค่อยๆ ปลีกตัวแยกย้ายไปที่มุมนั้น

“งานนี้มีแต่คนแก่กับเรื่องธุรกิจ” มนตรีพูดเจือยิ้มอยู่ข้างๆ “ไม่เห็นสนุกเลยนะ”

“คุณমনอยากให้มีอะไรบ้างล่ะคะ วงดนตรีกับพวกสาวๆ ไร้”

เขาหัวเราะ “ความจริงมีสาวคนนี่คนเดียวก็พอสำหรับผมแล้วละ” เขาบีบแขนเธอพลางทำประกายตาให้ “เพียงแต่ไม่มีโอกาสได้คุยส่วนตัวกันเลย”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องคุยนี่คะ”

“ออกไปข้างนอกกันดีกว่า” เขาพยักหน้าไปที่ประตู

สายชลสั่นหน้า “อย่าเลยคะ จู่ๆ จะพากันเดินออกไปได้ยังไง โดนนิทาแยะเลย”

“จ้ะไปทางด้านหลัง” สายชลหันมองตามมือที่ชี้บอกทาง
“คุณไปก่อน ทำเป็นไปเข้าห้องน้ำ แล้วออกไปทางประตูครัว”

“คุณমনนี่ละ... อย่าเลยนะคะ ขอร้องละ”

“น่า นะ... ขอร้องละ”

เขาเลียนเสียงเธอ ประกายตาระริกาววาม สีหน้าแว่วอน
ทำให้หญิงสาวใจอ่อน

“ผมรู้สึกไม่สบาย เวียนหัว อยากจะได้อากาศบริสุทธิ์”

“แป๊บเดียวนะคะ”

“จ้ะ แป๊บเดียวก็ได้”

สายชลจึงเดินนำไปก่อน ในทางที่เดินผ่านเธอยังเห็นสิทธิศักดิ์
คุยอยู่กับปลัดเทวัญ ทั้งสองหันมามีมกัมศิระให้

สายชลพบสุฤทัยที่ห้องข้างใน สาวสวยไม่ได้มีหน้าที่ต้อนรับ
แต่ว่าดูแลคนงานและสาวใช้อยู่ข้างใน นานๆ จึงโผล่ออกมาให้เห็นสัก
ครั้ง แต่ว่าในลักษณะของผู้รับคำสั่งมากกว่าจะแสดงตัวว่าเป็นบุคคล
พิเศษของเจ้าของบ้าน คนที่บังเอิญรู้จึงได้ทักทาย บางคนก็เพียงแต่
ยิ้มให้ ครั้นสาวสวยคล้อยหลังจึงหันกระซิบกระซาบกัน...

“เมียน้อยคนโปรดของพ่อเลี้ยง...”

“พ่อเลี้ยงเขายังไม่ยอมให้ออกหน้า คงยังไม่แน่ใจกรรมัง ว่า
เจ้าหล่อนเหมาะสม...”

“นะะ พี่ฤทัย” สายชลทักด้วยยิ้มกว้างจริงใจ “เหนื่อยไหมคะ
มีอะไรให้ชลช่วยไหม”

สุฤทัยหันมามีให้อย่างอ่อนหวาน

“ไม่มีอะไรให้ช่วยหรอกคะ น้องต้องการอะไรหรือคะ พี่จะหาให้”

“เปล่าค่ะ... เพียงแต่...” สีหน้าของเธอบอกความเกือเขิน

“เพื่อนบอกว่าเวียนหัว อยากจะออกไปสูดอากาศค่ะ”

“หรือคะ...” เธอเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

พอดีกับที่มนตรีเดินมาถึง เธอจึงยิ้มให้ “คุณนั่นเอง”

“ผมชวนชลอออกไปเดินเล่นครับ” เขาบอกยิ้ม ๆ

“เชิญค่ะ ตามสบาย”

มนตรีจึงจับแขนสายชลให้เดินตามออกไปทางประตูด้านหลัง

อากาศเย็น กระทบร่างในทันทีที่ออกมาสู่ความมืดสลัวภายนอก
มีแสงไฟเปิดอยู่เป็นระยะรอบตัวบ้าน มนตรีจึงเธอให้เดินผ่านสนาม
ไกลออกไป ทั้งเสียงสรวลเสเฮฮาไว้เบื้องหลัง

สายชลดึงมือออกจากการเกาะกุม

“ได้อากาศแล้ว รู้สึกดีขึ้นหรือยังคะ”

เขาหันมามี “ดี แต่ยังไม่มาก”

เขาทำประกายตาวาววาม สายชลทำเป็นไม่เห็น ความจริง
เธอกำลังเริ่มจะหวั่นไหว

“นี่เป็นครั้งแรกใช่ไหมที่เราได้อยู่กันตามลำพัง” เขาจับมือเธอ
ไว้อีก คราวนี้ยึดแน่นไม่ยอมปล่อย แม้อีกฝ่ายจะมีอาการขัดขึ้น

“รู้ไหมว่าผมรอเวลานี้มานานเท่าใดแล้ว”

“ไม่รู้หรอกคะ เพราะว่าไม่ได้สนใจ”

“คุณนะ ใจร้าย...”

“ฉันทนี่หรือคะ.....” เธอทำน้ำเสียงเรียบทังๆ ที่กำลังรู้สึกน้อยใจ
เขาพูดอย่างนั้นได้อย่างไรในเมื่อเขาเป็นฝ่ายทิ้งเธอเอง

“สายชล... ผมคิดถึงชลจริงๆ นะ”

ร่างนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้ เธอถอยหนี ถามขุ่นๆ

“คุณธาริณีของคุณเป็นอย่างไรบ้าง”

“ผมเลิกกับเขาแล้ว....”

“เลิกกันแล้ว... มิน่าซี คุณถึงกลับมาอดอ้อนกับชล”

“ชลน่า... อย่าทำเสียงแบบนั้นซีจ๊ะ ผมรู้แล้วว่าไม่มีใครน่ารัก
เท่าชล ผมผิดเอง... ผมขอโทษนะจ๊ะ ยกโทษให้ผมเถอะนะ”

สายชลนิ่ง จิตใจเธออ่อนไหวตั้งแต่เห็นเขากลับมาแต่แรกแล้ว

“นะจ๊ะ...ผมสัญญาว่าต่อไปนี้จะไม่เหลวไหล จะเป็นมนตรีคนดี
ของชลตลอดไป”

แขนอ่อนๆ โอบกอดร่างบางๆ สายชลเบี่ยงกายหนีอีกครั้ง

“มันไม่ถายอย่างนั้นหรอกคะ คุณมน ปุบปั๊บคุณก็ไป แล้ว
ปุบปั๊บคุณก็จะมา ฉันมีความรู้สึก มีความทรงจำนะคะ แล้วมันก็
รุนแรงกว่าคนอื่นๆ ไปเสียด้วยซี เพราะว่าฉันเป็นคนโอเวอร์เซนซิทีฟ
ไงคะ จำได้ไหมว่าใครเคยว่าฉันอย่างนั้น”

สีหน้าเขาอดอ้อนแว่วอน

“แล้วชลจะโกรธผมอีกนานไหมจ๊ะ ผมจะได้ร้อ”

“อย่าร้อดีกว่าค่ะ เสียเวลาเปล่า” เธอพูดแล้วก็อดใจหายไม่ได้
ถึงอย่างไรเธอก็เคยรักเขา... รักมากด้วย

“โธ...อย่าตัดรอนอย่างนั้นซีจะ...ขอร้องละ”

เธอหันหนีไปซ่อนความหวั่นไหว

“ขอโอกาสให้ผมอีกสักครั้งเถอะนะจ๊ะ ชล อย่าเพิ่งตัดรอนและอย่าใจแข็งกับผม รับไว้พิจารณาหน่อยเถอะนะ ได้ไหมจ๊ะ”

สายชลไม่ตอบ แต่ว่าจิตใจโอนอ่อนตกลงตามไปมากแล้ว

ในยามที่รักกัน เธอมีความรู้สึกว่าเขาและเขาเป็นของกันและกัน แม้จะมีเรื่องแง่งอนขัดดอกขัดใจกันบ้าง แต่เธอก็ไม่เคยรักเขาน้อยลงเลย เธอไม่เคยคิดด้วยว่าเขาจะเป็นอื่น ดังนั้นจึงเสียใจมากมายเมื่อรู้ว่าเขามีใจให้ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

มนตรียังไม่ได้ตัดรอนเธอในตอนนั้น สายชลเองเป็นฝ่ายหนีมา และเขาก็ไม่ได้สนใจจะติดตาม สายชลถึงกับตั้งใจในตอนนั้นว่าจะไม่กลับกรุงเทพฯ จะอยู่บ้านไร่ตลอดไป เพื่อหนีจากพวกเขาและความรู้สึกเจ็บปวดคับแค้นที่ฝังใจ

แต่ว่าในเวลาี่ ซึ่งเธอกำลังสับสนและเงียบเหงาจนอยากจะไปจากบ้านไร่ เขาก็กลับมาและออกอ้อนขอคืนดีด้วย แล้วสายชลจะไม่หวั่นไหวอะไรได้.....

“กลับเข้าไปข้างในกันเถอะคะ ออกมานานแล้ว หายกันมาสองคนใครรู้เข้าจะว่าเอาได้”

“ใครเขาจะมาว่าจ๊ะ เขาคิดกันทั้งนั้นว่า...”

“อย่าปล่อยให้เขาคิดซิคะ” เธอขัดเสียงเรียบ เดินนำกลับไปยังตัวบ้าน

มนตรีเดินตาม “มันอาจจะเป็นความจริงก็ได้นะ คุณกับผม... อีกหน่อย... เราอาจจะแต่งงานกัน”

แต่งงาน... เธอเคยวาดหวังที่จะแต่งงานกับเขา แต่ว่าหลังจากเกิดเรื่อง สายชลก็ไม่คิดถึงเรื่องนั้นอีก ครึ่งนี้จึงออกจะรู้สึกแปลก ๆ

“คงจะยากค่ะ ครอบครัวของคุณไม่ชอบผู้หญิงบ้านนอกอย่างฉันหรอก คุณเองก็เหมือนกัน คุณชอบผู้หญิงหรูหราใช้ชีวิตประณีต พิถีพิถัน คุณไม่พอใจเมื่อฉันทำอะไรง่าย ๆ จำได้ไหมเราเคยทะเลาะกันเพียงเพราะฉันใส่เสื้อที่ไม่ได้รีด”

“ที่นี่คุณจะไม่รีดก็ตามใจ หรือจะไม่ใส่เลยก็ยังได้”

“แล้วยังเรื่องที่ฉันใช้ช้อนส้อมไม่เข้าคู่ ถ้วยชามไม่เข้าชุด บางครั้งมันบิ่น คุณให้เปลี่ยน ฉันไม่ตามใจ แล้วเราก็ตะเลาะกัน”

“นั่นเป็นเรื่องทะเลาะของเด็ก ๆ นะจ๊ะ ลืมมันเสียเถอะ ตอนนี้ผมไม่สนใจเรื่องพวกนั้นแล้วละ”

“จำได้ไหม” เธอยังคงหาเรื่องต่อไป “คุณเคยพยายามสอนมารยาทในโต๊ะอาหารกับฉัน อะไรจะต้องวางที่ไหน ฉันจะต้องหยิบอะไรก่อน อะไรที่หลัง กินอะไรจะต้องใช้ช้อนใช้ส้อมอันไหน ยุ่งยากต่างๆ นานา เพียงเพื่อคุณจะไม่ขายหน้าที่จะพาฉันไปที่บ้าน ตอนนั้นฉันก็พอจะรู้สึกบ้างแล้วว่าเราต่างกัน ฉันเกลียดกรอบระเบียบพิธีรีตอง แต่คุณมีชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านั้น”

“ชลจำ เราจะต้องพยายามปรับตัวเขาหากัน เรื่องทั้งหลายที่คุณพูดมานั้นไม่ใช่ปัญหาหรอกนะ ชลก็รู้ใช่ไหม”

เธอเงียบ

“ถ้าเราจะอยู่ด้วยกัน สิ่งสำคัญคือตัวเราสองคน คนอื่นๆ หรืออย่างอื่นๆ เป็นเพียงส่วนประกอบ อย่าพยายามหาข้ออ้างเพื่อที่จะแยกทางไปจากผมเลยนะ ผมรู้ว่าชลกลัวผมจะเหลวไหลอีก แต่ว่าผมสัญญา ผมจะไม่เป็นอย่างนั้นอีก”

ไม่มีคำตอบ คนทั้งสองเดินมาถึงเงามืดที่มุมหนึ่งของตัวบ้าน ทันใดนั้นร่างของสายชลก็ถูกดึงเข้าสู่อ้อมอกของอีกฝ่าย แขนที่แข็งแรง กอดกระชับ แล้วริมฝีปากที่เคยคุ้นก็ประทับตามลงมา

หญิงสาวตัวแข็งไปเป็นครู่ก่อนจะขึ้นตัวเอนศีรษะออกห่าง

มนตรีไม่ปล่อย ก้มลงกระชิบอย่างอ่อนโยน

“ให้โอกาสผมอีกสักครั้งหนึ่งเถอะนะครับ กลับไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วขอให้เรากลับไปเป็นเหมือนเดิม”

ริมฝีปากอีกฝ่ายประทับลงอีกครั้ง สายชลหลับตาลง คิดอยู่ในใจว่าก็ดีเหมือนกัน เธอจะเริ่มใหม่กับผู้ชายที่เธอเคยรักมากมายคนนี้

แต่แล้วใจเธอกลับเผลอคิดไปถึงผู้ชายอีกคนหนึ่ง คนร่างสูงหนา ใบหน้าคมเข้มที่เคร่งขรึม คนที่ไม่ใคร่พูด แต่ว่าพูดครั้งใดก็มีแต่ความมั่นคงจริงจัง

จะเป็นอย่างไรนะ หากเปลี่ยนเป็นเขาคนนั้น.....

ยืนอยู่ตรงนี้ กอดและจูบเธอ.....